

১৯১৭ আৰু ২০১৭। মাজত এশ বছৰ। এই এশবছৰেও প্ৰাসংগিকতা হেৰাই যোৱা নাই এখন কিতাপৰ। এখন সৰু কবিতাৰ কিতাপ। এই ক্ষুদ্ৰকাব্য পুথিৰ প্ৰকাশৰ লগে লগে ইংৰাজী কাব্য জগতত এক বৈপ্লৱিক পৰিবৰ্তনৰ সূত্ৰপাত হয়। সমকালীন মৃতপ্ৰায়, অৱক্ষয়ী, নিস্তেজ ইংৰাজী কবিতা এক নতুন দৃষ্টি-দৰ্শনেৰে উদ্ভাসিত হৈ উঠে। প্ৰথমবাৰৰ বাবে আধুনিক ইংৰাজী কবিতাৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ স্পষ্টকৰণত প্ৰতিফলিত হোৱা এই সৰু কবিতা পুথিখন হ'ল ইংৰাজী কবিতাত আধুনিকতাৰ বাটকটীয়া কবি টি এছ এলিয়টৰ 'প্ৰফ্ৰ'ক এণ্ড আদাৰ অবজাৰভেচনছ' এই সংকলনত সন্নিৱিষ্ট উল্লেখযোগ্য কবিতাকোষটো হ'ল 'দ্য লাভ ছ' অব্ জে আলফ্ৰেড প্ৰফ্ৰ'ক', 'পেট্ৰেইট অব্ এ লেডী', প্ৰিলিউডছ, বেপচ'দী অন এ উইণ্ডিং নাইট আদি। এইবোৰৰ ভিতৰত 'প্ৰফ্ৰ'ক' কবিতাৰ চৰ্চা আৰু জনপ্ৰিয়তা অধিক বেছি। 'প্ৰফ্ৰ'ক' ৰচনাৰ সময়ত এলিয়টৰ বয়স বাইশ বছৰ। কবিতাটো প্ৰথমে চিকাগোৰ আলোচনী 'প'য়েট্ৰি'ত প্ৰকাশ পায় ১৯১৫ চনত। আমেৰিকাৰ নিজীৱ কাব্যিক পৰিবেশত, তেতিয়াই কবিতাটোৱে কোনো খলকনিৰ সৃষ্টি কৰা নাছিল। ১৯১৫ চনত এলিয়টে ইংলেণ্ডত স্থায়ীভাৱে থাকিবলৈ লয়। ১৯১৭ চনত প্ৰকাশিত কবিগৰাকীৰ প্ৰথম কবিতা পুথিখনত অন্তৰ্ভুক্ত হোৱাৰ লগে লগে 'প্ৰফ্ৰ'ক'ই ইংৰাজী কবিতাৰ পাঠকৰ নতুন চিন্তাৰ কপাট খুলি দিয়ে। কবিতাত আধুনিকতাৰ বিশুদ্ধ চৰিত্ৰ আৰু পৰিষ্কাৰ গঢ়ে অভিজ্ঞতাৰে এই কবিতাটোৱে পাঠক সমাজক বৌদ্ধিকভাৱে উদ্বুদ্ধ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। সৃষ্টিৰ এক শক্তিকাৰ পিচতো মানুহে এই কবিতাটো বিচাৰি আনি পঢ়ে। কি আছে এই

কবিতাটোত। ইয়াৰ ব্যাখ্যাৰ বাবে এলিয়টৰ আৱিৰ্ভাৱ কালৰ সমকালীন সমাজ মনস্তত্ত্ব তথা কবিতাৰ বাকধাৰাৰ গতিবিধি কিছু অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজন হ'ব। এলিয়টে স্থায়ীভাৱে ইংলেণ্ডত থাকিবলৈ অহা সময়ছোৱা কবিতাৰ বাবে মুঠেই আশাব্যঞ্জক নাছিল। আমেৰিকাতে কবিতাৰ উল্লেখনীয় অগ্ৰগতি নাই; নাই নতুনত্বৰ কোনো সম্ভাৱনীয়তা। ফৰাচী প্ৰতীকবাদী কবিকুলে সংগ্ৰাম অত্যাধিক বাৰিছে পঢ়ুৱৈৰ অন্তৰ্দেশত প্ৰবেশৰ। ভিত্তিস্বীয় যুগত নতুন আৰু পুৰণিৰ সংঘাতে সৃষ্টি কৰা অন্তৰ্দৃষ্টিই কাব্য কৰা ইংলেণ্ডৰ সমাজ জীৱনে তেতিয়াও সু-সংহত অৱস্থা পৰিগ্ৰহ কৰা নাই। মেন মেথিউ আৰ্লণ্ডৰ সংশয় তথা উৎকণ্ঠা বিধেই 'Standing between two worlds, one dead/ The other powerless to be born' কাব্য পংক্তিৰ গুঞ্জন তেতিয়াও মানুহৰ কাণত বাজি আছে। কবিতাৰ হাং উজাৰ তালিগাত জৰ্জীয়

‘প্ৰফ্ৰ'ক’ শীৰ্ষক কবিতাটোৱে ইংৰাজী কবিতাক উনবিংশ শতিকাৰ কাব্য-পৰম্পৰাৰ পৰা সম্পূৰ্ণভাৱে পৃথক কৰিবলৈ সক্ষম হয়। প্ৰফ্ৰ'ক এলিয়টৰ কাব্য চৰিত্ৰ বহনকাৰী মানস সন্তান যাক সৃষ্টি কৰা হৈছে ফৰাচী প্ৰতীকবাদী কবিসকলৰ প্ৰভাৱত।

উনবিংশ শতিকাৰ শেষৰ পৰা কুৰি শতিকাৰ প্ৰথম কালছোৱা ইংলেণ্ডৰ বৌদ্ধিক জগতৰ বাবে ঘটনাবল্হল সময়। ডাৰউইনৰ 'বিৱৰ্তন তত্ত্ব', মাৰ্ক্সৰ 'অৰ্থনীতি আৰু সমাজতত্ত্ব', ফ্ৰয়েডৰ মনস্তত্ত্বৰ বিশ্লেষণ নীত্ৰসেৰ প্ৰতি-আদৰ্শবাদী ধাৰণা সাৰোগত ঈশ্বৰৰ মৃত্যুৰ ঘোষণাই প্ৰচলিত ধ্যান-ধাৰণাৰ পৰা মানুহৰ মন বহু নিলগাই আনিলে।

টি এছ এলিয়টৰ শতাব্দী গৰকা 'প্ৰফ্ৰ'ক'-১

বাস্তৱৰ মুখামুখি হৈ জটিল মনস্তাত্ত্বিক উপস্থাপন

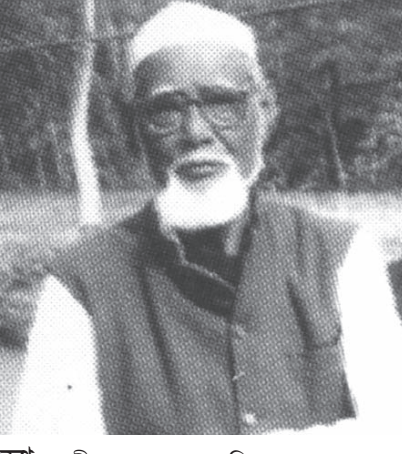
ড° ধ্ৰুৱজ্যোতি দাস

কাব্য আন্দোলন কিছু দূৰ আগবাঢ়িল যদিও সময় আগবাঢ়াৰ লগে লগে ইয়াৰ প্ৰবক্তা কবি কুলৰ চিন্তা-চেতনা পূৰ্বসূৰী ৰোমাণ্টিক কবিসকলৰ অধিক উৰ্বলৈ উধাব নোৱাৰিলে। Rupert Brooke, Walter de la Mare, A.E. Housman, Thomas Hardy, Edward Thomas, John Drinkwater, W.W. Gibson ৰ দৰে প্ৰসিদ্ধ নাম এই আন্দোলনে সাঙুৰি লৈছিল যদিও মানুহৰ জীৱনৰ তিক্ততা, বিৰক্তি, অৱক্ষয় তথা আধ্যাত্মিক দীনতা আদিৰ বিপুল ছবি এখন দাঙি ধৰিবলৈ তেওঁলোক সক্ষম নহ'ল। ৰোমাণ্টিক কবিসকলে কোৱা কথাৰে তেওঁলোকে পুনৰ ক'বলৈ লাগিল। ফলত সমকালীন চেতনা সম্পূৰ্ণ দৰ্শন তুলি ধৰাৰ যি পৰিপক্বতাৰ প্ৰয়োজন তাৰ অভাৱ দেখা গ'ল জৰ্জীয় কবিসকলৰ মাজত। কাচ বাস্তৱৰ মুখামুখি হৈ তাৰ আঘাত সৃষ্টি হোৱা জটিল মনস্তত্ত্বৰ উপস্থাপনৰ পৰিবৰ্তে এই কবিসকলে মানুহৰ জীৱনৰ মৌলিক সমস্যাবাজিৰ পৰা আঁতৰি যুবা পলায়নবাদী মনোভাৱে সন্তুষ্ট কৰিবলৈ প্ৰতিমুহুৰ শব্দৰ মুহূৰ্ত্তনোৱে ৰোমাণ্টিক বিবাদৰ সুৰৰ আশ্ৰয় লোৱাহে দেখা গ'ল।

যাদ্ৰিক সভ্যতাৰ আগ্ৰাসনে নগৰীয়া জীৱন বিপৰ্যস্ত কৰি মানুহৰ সহজাত নান্দনিক তথা আধ্যাত্মিক চেতনাত যি কুঠাৰাঘাত কৰিছে তাৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ উদাসীন হৈ থাকিল তেওঁলোকৰ কাব্যভাৱনা। গতিৰে প্ৰকৃতাৰ্থত আধুনিক মনন স্পৰ্শ কৰিবলৈ এই কবিৰ দলটো অপাৰগ হৈ ব'ল। ইংৰাজী কবিতাৰ এনে এক সংকটৰ সময়তে ব্যতিক্ৰমী কাব্য দৰ্শনোৱে কবি হিচাপে ভূমুকি

মাৰে টি এছ এলিয়টে। উনবিংশ শতিকাৰ শেষৰ পৰা কুৰি শতিকাৰ প্ৰথম কালছোৱা ইংলেণ্ডৰ বৌদ্ধিক জগতৰ বাবে ঘটনাবল্হল সময়। ডাৰউইনৰ 'বিৱৰ্তন তত্ত্ব', মাৰ্ক্সৰ 'অৰ্থনীতি আৰু সমাজতত্ত্ব', ফ্ৰয়েডৰ মনস্তত্ত্বৰ বিশ্লেষণ নীত্ৰসেৰ প্ৰতি-আদৰ্শবাদী ধাৰণা সাৰোগত ঈশ্বৰৰ মৃত্যুৰ ঘোষণাই প্ৰচলিত ধ্যান-ধাৰণাৰ পৰা মানুহৰ মন বহু নিলগাই আনিলে। যুগৰ এনে প্ৰভাৱে পাঠক

কেৰিমুদ্দিন আহমেদ

জিকিৰ গৱেষণাতেই উৎসৰ্গিত

ককাকৰ পৰা জিকিৰ আদিপাঠ শিকিছিল তেওঁ। আজানপীৰে জিকিৰ গীতসমূহৰ যোগেদি এচাম পঞ্চদশ লোকক সামাজিক আৰু ধৰ্মীয় ৰীতি-নীতি পালনৰ লগতে আধ্যাত্মিক চেতনোৱে উদ্বুদ্ধ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিল যাতে এখন শৃংখলাবদ্ধ সমাজ গঢ়িব পাৰে। সেয়ে জিকিৰসমূহত মহাপুৰুষ ক্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ একশৰণ নাম-ধৰ্মো প্ৰভাৱ পৰা দেখা যায়। সময়ৰ সৌভাগ্যে যাতে জিকিৰসমূহৰ মৌলিক তাল, লয় আৰু অন্যান্য ক্ষেত্ৰত থকা স্বকীয়তা হেৰাই নাযায় তাৰ প্ৰতি সৰ্বদা চকু ৰাখিছিল কেৰিমুদ্দিন আহমেদে। তেওঁ অকলেই আজানপীৰ চাহাবে ৰচনা কৰা প্ৰায় দুকুৰিবোৰে অধিক জিকিৰ জনমানসৰ বুকুৰপৰা উজাৰ কৰি যথোপযুক্তভাৱে সংৰক্ষণৰ দিহা কৰিছিল। জিকিৰসমূহৰ মাজত পৰিত্ৰ আধ্যাত্মিক ভাব বিৰাজমান। বৰ্তমান সময়ত মঞ্চত প্ৰতিযোগিতাৰ বাবে পৰিবেশনৰ ফলস্বৰূপে সেই ভাব ক্ৰমে লোপ পোৱা বুলি অনুভৱ কৰিছিল কেৰিমুদ্দিন আহমেদে। সেয়ে তেওঁ এইক্ষেত্ৰত নতুন প্ৰজন্মক সদায় গীতসমূহৰ স্বকীয়তা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবলৈ আহ্বান জনাইছিল। বহুতে

উজ্জ্বল বৰা

তেওঁক ২০০৯ চনৰ ২৭ জানুৱাৰীৰ দিনা যোৰহাট সাহিত্য সভাৰ উদ্যোগত বকুল বন ন্যাসে 'বকুল বন বঁটা'ৰে সন্মানিত কৰিছিল। আজান ফকীৰে জিকিৰত গাই যোৱা 'মোৰ মনত ভেদ ভাব নাই অ' আল্লা, মোৰ মনত ভেদ ভাব নাই, হিন্দু কি মুছলমান, একে আল্লাৰ ফৰমান, মোৰ মনত একেই ভাব' আদি ধাৰণাৰ প্ৰকৃত পূজাৰী আছিল কেৰিমুদ্দিন আহমেদ। অসমৰ সাতমপুৰুষীয়া সম্প্ৰদায়ত অক্ষুণ্ণ ৰখাৰ বাবে অহোপুৰুষাৰ্থ কৰা এইজন ব্যক্তিয়ে সাংস্ৰদায়িকতা, জেহাদ, মৌলবাদ আদিৰ বিৰুদ্ধে সজোৰে প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰিছিল।

জীৱন শিল্পী কেৰিমুদ্দিন আহমেদৰ বিষয়ে আউনীআটী সত্ৰৰ সত্ৰাধিকাৰ ড° পীতাম্বৰ দেৱগোস্বামীয়ে এনেদৰে কৈছে—'সদায় থলুৱা পৰম্পৰাত বিশ্বাসী আহমেদ ডাঙৰীয়াই দেখুৱাইছিল এই ধাৰাৰ জীৱনতহে মানুহে প্ৰকৃত জীৱনৰ মাদকতা বিচাৰি পায়।...কেৰিমুদ্দিন চাহাবৰ জীৱন ৰীণাত সদায়ে বাজিছিল জিকিৰৰ সুৰ।...এখনেলে সহজ-সৰল থলুৱা পৰম্পৰা, আনফালে গীতৰ পূৰ্ণ মাদকতা। ইয়াত আছিল সাধনাৰ অবিৰাম যাত্ৰা।!'

এগৰাকী জিকিৰ শিল্পীৰ বাহিৰেও কেৰিমুদ্দিন আহমেদ আছিল এগৰাকী বলিষ্ঠ অভিনেতা, ফুটবল খেলুৱৈ আৰু প্ৰকৃত সমাজসেৱক। শিৱসাগৰ নাট্য মন্দিৰৰ সৈতে ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত আহমেদে ড° ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া, পৰাগ চলিহা, দিলীপ হাজৰিকা, ইভা আচাও আদি নাট্যজগতৰ বহুতে প্ৰখ্যাত ব্যক্তিৰ সান্নিধ্য লাভ কৰিছিল। তেওঁ 'পিয়লি ফুকন', 'মগৰীয়াৰ আজান', 'দাৰা' আদি কেইবাখনো নাটকত অপূৰ্ব অভিনয় কৰি দৰ্শকৰ ভ্ৰমসী প্ৰশংসা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

২০১৩ চনৰ ২ ফেব্ৰুৱাৰীত মৃত্যুবৰণ কৰা এইগৰাকী মহান শিল্পী, গবেষকৰ বিষয়ে অসমত যিমানখিনি চৰ্চা হ'ব লাগিছিল তাৰ সামান্যতমো হোৱাটো দেখা পোৱা নাই।

আজানপীৰ চাহাবে অসমৰ হিন্দু আৰু মুছলমানসকলৰ মাজত সম্প্ৰীতি আৰু মিলনৰ সেতু গঢ়িবৰ বাবে প্ৰায় চাৰিশ বছৰমান পূৰ্বেই জিকিৰ আৰু জাৰী গীতসমূহ বাচা কৰিছিল আৰু বছৰ বছৰ ধৰি এই লোকগীতসমূহে আমাৰ ৰাজ্যখনৰ সকলো স্তৰৰ ৰাইজৰ মাজত আদৰ পাই আহিছে।

সাম্প্ৰতিক সময়তো এই গীতসমূহৰ জনপ্ৰিয়তা অক্ষুণ্ণ আছে আৰু ইয়াৰ মূলভেদ হ'ল আজানপীৰ চাহাবৰ পৰৱৰ্তী সময়ত এই গীতসমূহৰ উপযুক্ত চৰ্চা, সংৰক্ষণ আৰু প্ৰসাৰৰ বাবে মুক্তিমেয় কেইজনমান ব্যক্তিয়ে চলোৱা নিৰলস প্ৰচেষ্টা আৰু সাধনা। চৈধ্য আৰু মালিক, বেৰিকুদ্দিন আহমেদ, মুহিবুল হুছেইনৰ লগতে উক্ত মুক্তিমেয় কেইজনৰ ভিতৰত আন এজন অগ্ৰণী হ'ল আজানপীৰ চাহাবৰ পৰম অনুগত শিল্পী, গবেষক কেৰিমুদ্দিন আহমেদ, যাৰ বিষয়ে অসমৰ যুৱ কমসংখ্যক মানুহে জ্ঞাত।

১৯৩৪ চনৰ অক্টোবৰ মাহত জন্মগ্ৰহণ কৰা এইগৰাকী শিল্পীয়ে শিৱসাগৰৰ ধৰ্মিআলিৰ ২নং প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত প্ৰাথমিক শিক্ষাজীৱনৰ পাতনি মেলিছিল। তেওঁ ১৯৫২ চনৰ পৰা ১৯৫৭ চনলৈ শিৱসাগৰৰ সেউজীয়া সংগীত বিদ্যালয়ৰ পৰা শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁৰ ককাক জেন শ্বাহ আছিল জিকিৰৰ ওজা আৰু সেই সূত্ৰেই তেওঁলোকৰ ঘৰখনত জিকিৰৰ চৰ্চা চলিছিল। সেয়ে স্বাভাৱিকভাৱেই শিশু অৱস্থাৰ পৰাই কেৰিমুদ্দিনৰ ওপৰত গভীৰ প্ৰভাৱ পোলাইছিল জিকিৰ গীতসমূহে। প্ৰায় দহ বছৰমান বয়সত

কবিতা

খং দুখ ভয়ভাববোৰৰ মড়ালেচন সলনিৰে সভাত উপবিষ্ট উদ্গ্ৰীৰ শ্ৰোতামণ্ডলীৰ স্থায়ীভাৱ বিভাৱ অনুভাৱ-সৃষ্টিৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল।

ছন্দ-লয়-মাত্ৰাৰ ক্ষেত্ৰত ক্ৰটি ৰখা নহ'ল, ধ্বনিৰে শব্দশক্তিৰ শোভাৰ দৰে বাৱহাৰ কৰা হ'ল, যতিৰেৰেৰত শ্বাসৰ বাৱহা কৰি লেখাৰিক 'তেজীমলা' শীৰ্ষক কবিতাটো মঞ্চত গালে।

মাথোঁ তেজীমলাৰ বিমাতাৰ চৰিত্ৰটোক পৰিস্থিতিৰ দাস সজাই দোষাবোপ নকৰিলো, তেজীমলাক সত্যৰ ৰূপকল্প সজালো। অস্তত ক'লো তেজীমলা যুগে যুগে মৰি মৰি জী উঠে, উঠিবহৈ।

মঞ্চৰ পৰা নমাত সৰুকলোৱে বেৰিকুৰি সুন্দৰ আৱৃতিৰ বাবে অভিবাদন জনালে। মই সুধিলো ঃ কবিতাটো বুজা গ'লনে?

'সেইটো সাধু দেখোন বেজবৰুৱাদেৱে কোন কাহানিবাি লিখি থৈ গৈছে' আচৰিত হৈ এজনে উত্তৰ দিলে।

নৈশব্দত এদিন

লীনা গোস্বামী

প্ৰত্যহ বিৰিণা ৰনত বৈ থাকে
তোমাৰ প্ৰেমৰ সুধৰি
গাগৰী ভৰাই আনিবলৈ যাওঁ
লুইতৰ পানী
তোমাৰ এবুকু প্ৰেম।

লুইতৰ চাপৰিত এপাক নাচিবৰ মন
গুনো কি নুগুনো ঢোলৰ মাত!

সেউজী পাতত পৰি ৰোৱা
আৱেলি ৰেলিৰ মোহনীয় বস্তুৱাবোৰ
এতিয়া ক'লা পৰিল
দুৰ্গাৰ বহিৰনিৰলৈ
এজাক বগলী উৰি গ'ল

ঘাটোৱা ককাই ঘাটোৱা ককাই
জীৱন সন্ধ্যা নে হৃদয় সন্ধ্যা!
মোৰ ওভতনি খোজত উচুপি উঠে
চপল বতাহৰ সুৰ।

কেতিয়াবা তোমাৰ ছুনিয়াহাৰে
খুসৰ হৈ থাকে
মোৰ দুপৰৰ আকাশ,
তেতিয়াই তোমাৰ কল্পিত স্বৰ
এটি প্ৰহেলিকাৰ দৰে
গুণগুণকৈ উৰি আহে
মোৰ চোতাললৈ।

মইতো অহৰহ বিচাৰো
তোমাৰ স্বপ্নীল দুচকুৰ গভীৰতা
অথবা লাহী আঙুলিৰ অমল স্পৰ্শ

তুমিতো মোৰ আঘাৰ
সকলোখিনিতেই জানা
নেহে,
বতাহত কি সুৰ এৰি দিবা
ব'হাগী ঢোলৰ চাব
নে চনকা কলিজাৰ বেথাৰ সাজ!

সীতা

প্ৰদীপ কুমাৰ দাস

শস্যভূমিয়েই যাৰ মায়ামৃগ
জানকী ৰোৱনী-দাৱনী

নন্দন-বন্দন হ'লে
চকু পৰে দশাননৰ

নিজক হেৰুৱালে
মূৰ পাতি ল'খ নাগে
প্ৰভু ৰামৰ শাস্তি
জীয়া জুইত জাপ দি

শস্যভূমিয়েই যাৰ মায়ামৃগ
জানকী ৰোৱনী-দাৱনী।

স্মৃতি-কথা

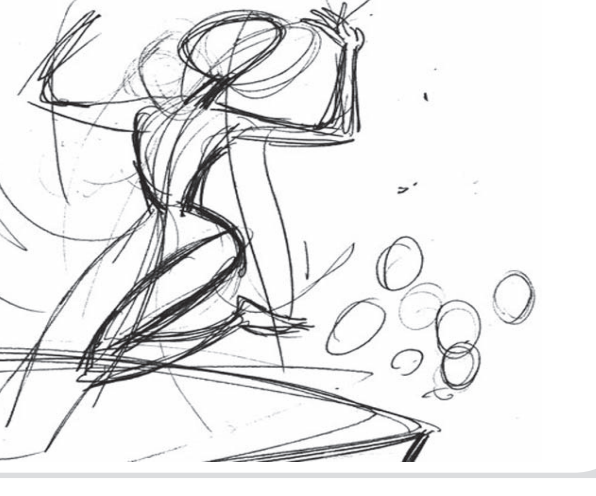
জোনমণি দাস

সপোন পোহা মোৰ দুচকুত
দুখে দিঠক হৈ ঢেকনি মাৰে,
মন-গহনত চোপা-চালি দিয়ে এচমকা ডাৱৰে।

এছাৰত আসন পাতি মই
কেৱল তোমাৰ কথাই ভাবো—
অজুহাত পালেই অতীতে মোক টাই-টাই নিয়ো
তোমাৰ স্মৃতিৰ কাষলৈ...

তোমাৰ স্মৃতিৰ ওচৰত মই মোক হেৰুৱাওঁ
আৰু পৰুৱাই পোৱা পথিকৰ দৰে ঘূৰি ঘূৰি
এসময়ত বিচাৰি উলিয়াওঁ নিজৰ কাষলৈ ওভতাৰ পথ।

স্মৃতিয়ে চৰ মানুহকে নতজানু কৰি থয়,
অথচ কোনো মানুহ কাহানিও স্মৃতিৰ ক্ৰীতদাস নহয়...

নোবেল সাহিত্য ভাষণ ২০১৬

মোৰ বাবে এক বুজাব নোৱৰা অনুভূতি ঃ বব ডিলান

কৈশোৰ অৱস্থাত মই যেতিয়া গান লিখা আৰম্ভ কৰিছিলো আৰু মোৰ এনে দক্ষতাৰ বাবে কিছু পৰিমাণে সুনামো অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো, তেতিয়াই মোৰ সংগীতৰ প্ৰতি আকাংক্ষা আৰু অধিক তীব্ৰতৰ হৈ উঠিছিল। সেই সংগীতৰ স্বৰ কফি হাউছৰ পৰা বাৰলৈ আৰু পিচৰ পৰ্যায়ত কাৰোগী হ'ল আৰু লণ্ডন পাল্লাভিৰামৰ দৰে স্থানতো গুনা গৈছিল। মই যদি সঁচাকৈয়ে ডাঙৰ সপোন দেখিছোহেঁতেন, তেতিয়াহ'লে হয়তো মই এখন 'বেকৰ্ড'ৰ কথা ভাবিনোহেঁতেন আৰু মোৰ গীতবোৰ

বেডিঅ'ত গুনাৰ কথা কল্পনা কৰিলোহেঁতেন। মোৰ মনত সেইটোৱে হ'লহেঁতেন ডাঙৰ বঁটা। বেকৰ্ড এখন উলিওৱা আৰু নিজৰ গীতবোৰ বেডিঅ'ত গুনাৰ অৰ্থ এয়ে যে আপুনি যথেষ্টসংখ্যক শ্ৰোতাৰ ওচৰলৈ যাবলৈ সক্ষম হৈছে আৰু আপুনি যি কৰিম বুলি ভাবিছিল, সেয়া অত্যাগত ৰখা বাবে আপুনি দায়বদ্ধও হ'ব লাগে। সুদীৰ্ঘ সময় পাৰ হৈ গ'ল, মই এসময়ত যি কৰিম বুলি ভাবিছিলো, এতিয়াও সেয়াই কৰি আছো। মোৰ বহুতো বেকৰ্ড ওলাল আৰু বিশ্বৰ ভিন্ন প্ৰান্তত সহস্ৰাধিক সংগীতমণ্ডনত অংশগ্ৰহণ কৰিলো।

কিন্তু মই কৰা সকলো কামৰ অন্তৰালত জীৱনদায়িনী শক্তি হিচাপে কাম কৰে মোৰ এই গীতবোৰে। বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ ভিন্ন সংস্কৃতিৰ লোকৰ জীৱনধাৰাত স্থান পাবলৈ সক্ষম হৈছে এই গীতবোৰে আৰু ইয়াৰ বাবে মই কৃতজ্ঞ।

পিচে মই এটা কথা ক'বলৈ লাগিব। এগৰাকী শিল্পী হিচাপে মই ৫০ হেজাৰ লোকৰ সন্মুখত আৰু কেতিয়াবা ৫০ গৰাকী লোকৰ সন্মুখতো সংগীত পৰিবেশন কৰি পাইছে কিন্তু ৫০ গৰাকী দৰ্শকৰ আগত পৰিবেশন কৰাটোহে বেছি জটিল। ৫০ হেজাৰ লোকৰ একবৰণৰ একক পৰিচয় থাকে, কিন্তু ৫০ গৰাকীৰ ক্ষেত্ৰত তেনে নহয়। তেওঁলোকৰ প্ৰতিক্ৰমণকোষেই একক, তেওঁলোকৰ পৃথক পৰিচয় আছে; তেওঁলোক নিজেই যেন একোখন পৃথিবী। তেওঁলোকে কোনো এটা বস্তু অধিক স্পষ্টভাৱে অনুধাৱন কৰিব পাৰে। এনেক্ষেত্ৰত আপোনাৰ সত্যতা আৰু ইয়াৰ সৈতে আপোনাৰ প্ৰতিভাৰ কেনেধৰণৰ সংযোগ আছে, তাৰো পৰীক্ষা লোৱা হয়। নোবেল কমিটীখন যে সৰু, সেই কথা মই জানো। কিন্তু শ্বেইক্সপীয়েৰৰ দৰে ময়ো প্ৰায়েই জীৱনৰ নিৰাসক্ত বিষয়সমূহ আৰু মোৰ সৃষ্টিশীল প্ৰচেষ্টাৰ সন্ধানতেই লাগি থাকিলগীয়া হয়। 'এই গীতসমূহৰ শ্ৰেষ্ঠ সংগীতজ্ঞ কোন?' 'মই সঠিক ষ্টুডিঅ'ত বেকৰ্ডি কৰিছোনে?' কিছুমান কথা ৪০০ বছৰ পিচতো সলনি নহয়। 'মোৰ গীতবোৰ সাহিত্য হ'য়নে?'— এই প্ৰশ্নটো নিজক সুধিবলৈ মই সময়েই পোৱা নাই। সেয়েহে এই প্ৰশ্নটোৰ কথা বিবেচনা কৰিবলৈ সময় উলিওৱা বাবে আৰু অৱশ্যেই এনে এক আকৰ্ষণীয় উত্তৰ প্ৰদান কৰা বাবে মই ছুইডিছ একাডেমীক ধন্যবাদ জনাইছো। সকলোৰে প্ৰতি মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো।

লেখক পৰিচিতি

১৯৪১ চনৰ ২৪ মে'ত জন্মগ্ৰহণ কৰা আমেৰিকাৰ প্ৰসিদ্ধ গায়ক, গীতিকাৰ, চিত্ৰশিল্পী, লেখক বব ডিলানৰ সম্পূৰ্ণ নাম ৰবাৰ্ট আলেন জিমাৰমেন। পাঁচটা দশক ধৰি বিশ্বৰ সংগীত জগতত গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান দখল কৰি থকা বব ডিলানৰ 'ব্লইন ইন দ্য উইণ্ড ঃ দ্য টাইমছ দে আৰ এ-সেমজিন' আদিৰ দৰে কালজয়ী গীতবোৰে বছৰ বছৰ ধৰি বিশ্বৰ অগনন লোকৰ মাজত সমাদৃত হৈ আহিছে। ১৯৬৪ চনৰ পিচৰ পৰা বৰ্তমানলৈ ডিলানৰ চিত্ৰশিল্পৰ সাতখনকৈ প্ৰথ প্ৰকাশ পাইছে। এই প্ৰসিদ্ধ সংগীতশিল্পীগৰাকীক আমেৰিকাৰ গীতি-সাহিত্যক কাব্যিক প্ৰকাশভংগীৰে সমৃদ্ধ কৰাৰ বাবে ২০১৬ বৰ্ষৰ সাহিত্যৰ নোবেল বঁটা প্ৰদান কৰা হয়।

ভাষান্তৰ ঃ বিদ্যুৎ কুমাৰ শৰ্মা